

PROCESSED

FEB 14 2011

STU LIBRARY

VOL. LXXV
No. 11-12

SOLIS
THE HERALD
JACKSON, MI

NOVEMBER/DECEMBER
2010

*Christ is Born! Glorify Him!
Hristos se Naște! Măriți-L!*

SOLIA

THE
HERALD

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

VICE-CHAIRMAN:

Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:

Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:

Rev. Fr. Anton Frunză

STAFF:

Hieromonk Calinic Berger Ph.D.

V. Rev. Dr. Remus Grama

Hdcn. Sebastian Dumitrascu

Mr. Mark Chestnut

Mr. Richard C. Grabowski

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published bi-monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Pastoral Letter 2010 – Nativity of Our Lord,</i> His Eminence, Archbishop Nathaniel	3
<i>Christmas and the Restoration of God's Image,</i> Hieromonk Calinic (Berger)	4, 7
<i>Press Release, Romanian Orthodox Episcopate of</i> <i>America</i>	5, 7
<i>Nativity Lent: Come and See – Go and Do Likewise,</i> Fr. Cosmin Sicoe	6-7
<i>Keynote Address – 61st Annual National AROY</i> <i>Conference, Fr. David Subu</i>	8, 10
<i>A New Day, Psa. Nicole Mitescu</i>	9-10
<i>In Memory: Fr. Deacon Vasile Simonca</i>	10
<i>Election of Parish Council Members & Episcopate</i> <i>Congress Delegates</i>	11
<i>In Memory: Augustin Vincent</i>	12
<i>Financial Report</i>	13
<i>A Pastoral Letter to the Clergy, Monastics and</i> <i>Faithful of the OCA on Autocephaly,</i> Holy Synod of Bishops	14-15

Romanian Section

<i>Scrisoare Pastorală Către Clericii, Cinul Monahal și</i> <i>Credincioșii Bisericii Ortodoxe în America (OCA)</i> <i>Referitoare la Autocefalie</i>	15-16
<i>Scrisoare Pastorală la Nașterea, Domnului</i> <i>Dumnezeului și Mântuitorului Nostru Iisus</i> <i>Hristos 2010, I.P.S. Arhiepiscop NATHANIEL</i>	17
<i>Cuvânt de Suflet, Noiembrie - Decembrie 2010,</i> +IRINEU Episcop Vicar	18-19, 22
<i>In Memoriam, Preoteasa Zoe Vasiliu</i>	19
<i>Părintele Arsenie Boca "Sfântul Ardealului",</i> +IRINEU Episcop Vicar	20-22
<i>Comunicat de Presă</i>	23
<i>Alegerea Delegaților la Congresul Episcopiei</i> <i>2011-2013</i>	24

COVER: A section of the icon of the Tree of Jesse from the Monastery Church of Moldovița in Romania from the southern façade, painted in 1537. Source: **Rumania: Painted Churches of Moldavia**, Paris, 1962. Published by the New York Graphic Society by arrangement with the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO).

*Good Wishes &
Many Years to*

**His Eminence
Archbishop NATHANIEL**

on the occasion of
the 30th Anniversary of
his Consecration as Auxiliary Bishop
of the ROEA
on November 15, 1980.

Întru mulți ani,
Stăpâne!

PASTORAL LETTER 2010

NATIVITY OF OUR LORD AND GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST

Reverend Clergy, Venerable Monastics and Devout Faithful of our God-protected Episcopate,
Dearly Beloved,

Christ is born! Glorify Him!

Let us lift our eyes to the heavens and see the skies open to let down the King of the universe upon earth.

Let us open our mouths in joyful song and gladness, thanking God and praising him, for in his love for us, he took the first step in reconciling us to him.

Run quickly, hand in hand, to meet him who is the source of peace, the ransom of our souls.

Is there anyone who does not rejoice today in the richest of hopes for tomorrow and forever?

Is there anyone who does not feel every tear wiped dry from eyes worn out with weeping?

Is there anyone whose footstep is not lighter, knowing that the Son of God walks with him, leading to paradise and carrying our burden?

If there is such a person, then let us tell the story – parents to children and children to friends; Christian to stranger. Let us stretch out our hands and open our hearts to those for whom Christ also came.

Let those of us who indulge in the riches of material blessings be temperate, knowing that the Christ child had a simple birth, and millions of his brothers and sisters are deprived of what we take for granted.

Let those of us who deck our homes with festive ornamentation be sure to adorn our souls with prayer, good works and righteous song; and, let us who erect the evergreen tree in the midst of our loved ones and drape it with artificial lights, reestablish the precious tree of the cross in our homes, and bask in the radiant light shining from it, our Lord and Savior, Jesus Christ.

Let us who prepare special foods and eat heartily not neglect the hunger of the soul for the precious Body and Blood of the Lord, offered to us by his own hand, and which alone is nourishment for everlasting life.

Let us who don holiday apparel in festive spirit thank God for the immaculate robe of salvation at Holy Baptism by which we are made guests at the heavenly banquet.

Raise your heart with that of the Holy Virgin Mary, giving thanks to the Father for the gift of his divine Son.

Lift your mind in contemplation and thought of God's endless mercy, joining it to that of the concerned and righteous Joseph.

Join your voice to those who cannot sing aloud because of persecution and prejudice, and with the bodiless powers cry out: "Glory to God, all glory! Praise to God, all praise! Honor to God, all honor!" And let us worship him who came from the highest heaven on earth to lift us from this world to that which is to come.

Peace to all who seek His Holy Face! Amen.

**+NATHANIEL, Archbishop of Detroit
Romanian Orthodox Episcopate of America**

CHRISTMAS AND THE RESTORATION OF GOD'S IMAGE

by
Hieromonk Calinic (Berger)

St. Paul describes Christ as "being the brightness of God's glory, and the *express image* of his person" (Heb 1:3), that is, an image (*icon*) which reflects God totally. Elsewhere, speaking about Christ, he expands this: "Who is the image of the invisible God, the firstborn of every creature: For by him were all things created, that are in heaven, and that are in earth, visible and invisible ... all things were created by him, and for him. And he is before all things, and by him all things consist" (Col 1:15-17).

This is a high Christology indeed. Commenting on these verses, St. Athanasius the Great pointed out that only the same Word who created the world could redeem it. In other words, only the Person who is Himself the *express image* of God, in whose image man was created, could restore that image when it was corrupted (cf. Col 3:9-10). Christ not only restored the image but also delivered us from this corruption, which is death. The restoration of the image of God in man began when the Son of God, the Image of God, became man, the image of God, to restore man to his proper state of communion with God within a grace-filled immortality.

The "image and the glory of God" (1 Cor. 11:7) implies that we human beings have an aspect of sublime greatness to our being. Yet, we have another not-so-sublime aspect: a distortion of the image of God in us, through which we are inclined to egotism, to sin, anger, etc. We always have the *image* – yet at times do not have the *likeness*. We stand in the middle, as St. Paul says, bearing both the heavenly and the earthly in us (1 Cor. 15:49). Nevertheless, the image of God and His glory are not something that any human being can ever fully lose, because we were created that way. The image of God is part of what makes us *human*. Therefore, this is not only a high Christology; this is a very exalted view of humanity.

What does this mean? In the history of Christian thought, various Fathers through the ages have taken the image to refer to our reason, our ability to relate as persons (in love), or to our freedom to make choices. Freedom is the foundation of love and of reason. Some Fathers have placed the image of God in the human mind or soul. Others have taught that it extends to the human body, for example, in all the expressiveness of the eyes or human face. When we look into the face of an infant child, for example, we see something divine, something so pure, so noble and so

lovely that it could only have been created by God.

Contemporary thinkers have sought to explain the image of God in terms of man's intellectual capabilities, or in terms of modern personalist philosophy. Both have something to say. For example, they view human intelligence vis-à-vis the intelligence of animals to be a difference not in degree but in kind. Animals do not have the ability to speculate on non-existent things, to invent something new, such as calculus or the transistor. This kind of intelligence is based on the ability to ask questions, to investigate. Along this line of reasoning, one scholar has noted that not only can man alone ask such questions, but only man can ask the ultimate question that encompasses all other questions: what is the meaning of existence? The only answer to this question is: God. Therefore, man did not invent the word

"God," but rather, the word "God" makes us human.

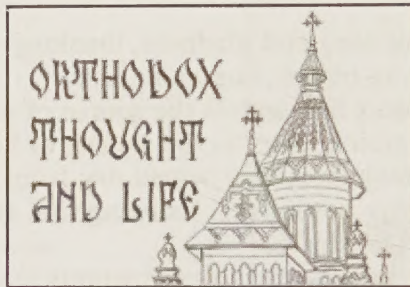
Theologians influenced by modern personalist thought have equated the "image" of God with our existence as "persons." The "person" is that within us which says "I" to another "thou" – inseparable but in some mysterious way distinct from our mind, our heart, our body. The "I" is a mystery – because man is a mystery. Man does not understand himself – we have a spiritual depth within us that our minds cannot grasp. This also is an image of God, who is the supreme Mystery. St. Paul put it this way: "For what man knows the things of a man, save the spirit of man which is in him? Even so, no man knows the things of God, but the Spirit of God does" (1 Cor 2:11).

All this might be theologically correct and philosophically coherent, but how can we understand the image of God from a practical perspective? Do we truly reflect divinity in our human existence?

If we understand an image to be a reflection, then this means that mankind was created as a reflection of the Divine, the Holy, the Eternal. "God made man to be immortal, an image of His own eternity" (Wisdom 2:23). The image is a superlative honor, a gift which comprises our very existence, not something given *after* we exist. Therefore, anyone who bears the image of God has been honored by God and should be honored by others.

On the other hand, we do not always reflect this image. No one in God's image was created to suffer frustration, illness, sorrow, boredom, depression, an-

Cont. on page 7

PRESS RELEASE

BY THE ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE OF AMERICA

Following the Hierarchal Divine Liturgy for the closing of the Church Congress on October 2, the clergy gathered with His Eminence, Archbishop Nathaniel and His Grace, Bishop Irineu for a photo outside of St. Mary Cathedral in Cleveland.

October 4, 2010

The 78th Congress of the Romanian Orthodox Episcopate of America was held October 1-2 at St. Mary Cathedral, Cleveland, Ohio.

The first portion of plenary discussion was given to reviewing and acceptance of reports presented by the administration, departments, commissions, hierarchs, etc., financial statements and adoption of budgets for the coming year, etc.

A great deal of time was then given to discussing the reports of the Legal and Financial Due Diligence committees called for by the 2008 Congress. At that time Congress recognized the "Proposal to Establish the Romanian Orthodox Metropolitanate in North America" as an acceptable *basis* to continue talks toward a possible union of the two existing Romanian eparchies, separated for decades. The Proposal was the product of the long-standing Joint Dialogue Commissions, established with the blessing of the hierarchs and endorsement of their respective congresses after the fall of communism. It defines in ecclesiological terms acceptable to both sides, a Metropolitanate with a unique status of "maximal autonomy" in communion with the Church of Romania but not subject to its

administrative jurisdiction. The due diligence studies were thus seen as integral to any *decision* regarding such a future unity. However, hearing that the committees were not yet able to give a positive report, and wishing to encourage progress, *Congress respectfully urged that the necessary information be gathered by the end of the year, so that the committee's findings, essential to the process, would be completed in as timely a manner as possible.*

There had also been lengthy discussion of the Proposal and Due Diligence in the Clergy Conference, and the Episcopate Council which subsequently passed its recommendation to Congress. In each instance, the Archbishop gave a very pastoral and practical overview of the current movement of the world-wide Church to correct canonical anomalies, and to establish administrative order and unity to the Church in areas of the world referred to (by some) as the "diaspora". This, he emphasized, has direct bearing on our Episcopate, the Orthodox Church in America (i.e. its autocephalous status), and the overall life of the Church in North America.

A final Proposal, a refinement of the 2008 text, was

Cont. on page 7

NATIVITY LENT: COME AND SEE — GO AND DO LIKEWISE

by Fr. Cosmin Sicoe

By the Grace of God, we have again reached the beginning of Nativity Lent. For forty days we will try, like Moses on Mount Sinai, to “draw near to God,” because He drew near to us (James 4:8). This is the reason for any fasting period in the Orthodox Church; however, there are some important differences in the character of the two forty-day lenten periods of the Orthodox Church: Great Lent (technically speaking Great Lent ends on the Eve of Lazarus’ Saturday and is followed by Holy Week) and Nativity Lent.

One of these differences is the fact that, while Great Lent is a very ascetical lent, the guidelines of the Church for the Nativity Lent are much more permissive (before December 20th, there are many days with dispensation for fish, oil and wine, while during Great Lent, there is only one day with dispensation for fish: March 25th, the Feast Day of the Annunciation). Why is this? If we think of the purpose of these two fasts, if we try to understand what the Church is trying to help us experience in each of these fasting periods, then the austerity of Great Lent or the leniency of the Nativity Lent make a lot more sense. The forty ascetical days of Great Lent prepare us to be taken with our Lord Jesus Christ into Lazarus’ tomb; and, then, to be witnesses, to enter with our Lord into Jerusalem and to experience His betrayal, Passion, Crucifixion, Death, Resurrection, Ascension at the right hand of God the Father, and finally, the Descent of the Holy Spirit upon the Church to inaugurate the Kingdom of Heaven on earth. Therefore, the purpose of Great Lent is to help us “kill the flesh in order to acquire a (resurrected) body”, as Fr. Sergei Bulgakov said, to prepare us to die and to be resurrected and taken with Christ, through the Holy Spirit into the Kingdom of Heaven.

On the other hand, the intention of the Nativity Lent is to get us ready for the coming down of God to us. After forty days of lent, we will experience the real, bodily birth of the eternal Word of God, His circumcision on the eighth day, His presentation into the Temple as a baby on the fortieth day, and His baptism into the very earthly waters of the Jordan River. The goal of the Nativity Lent is to make us feel the great love and compassion that Jesus Christ, the Eternal Son and Word of God, felt when He came down to us; when He, “being in the form of God, did not consider it robbery to be equal with God, but made Himself of no reputation, taking the form of a bond-servant, and coming in the likeness of men” (Philippians 2:6-7).

This takes us to another difference in emphasis between the two fasts: if Great Lent is emphasizing prayer and fasting, without leaving aside the impor-

tance of giving alms, the Nativity Lent is stressing the giving of alms, without forgetting about the importance of prayer and fasting. Once again, this is just a difference in emphasis, having, in fact, the two lenten periods complementing each other for wholly fulfilling the teaching of the Lord in His Sermon on the Mount (Matthew 6:1-18).

The missionary and charitable character of the Nativity Lent is exposed in the life of the Church even before the beginning of lent itself. One of the saints celebrated on November 14, the eve of the beginning of the Nativity Lent, is the Holy Apostle Philip, the one who called Nathaniel to “*come and see*” the Lord (John 1: 46). The life of St. Philip tells us that he did not only invite people to see Jesus, but he also went to reveal Christ to the people of Greece and most of the eastern basin of the Mediterranean Sea. Wherever he preached the word of God, St. Philip accompanied his words with alleviating the suffering of the people to whom he preached. Even when he died on the cross, he was praying, like Christ, for those who crucified him. He was a true a missionary. He was not trying to convince the people to become Christians; he was just trying to share the great joy of salvation that he received from Christ; he was not only inviting the people to “*come and see*”, but he personally went to see the people, to see their suffering, to see their way of life, and then, to bring joy and to make a difference in their lives.

Also, this true missionary and charitable character of the Nativity Lent is announced by the Parable of the Good Samaritan (Luke 10:25-37) which is the Gospel reading for the 25th Sunday after Pentecost and falls before or immediately after the beginning of Nativity Lent. The Orthodox Church has always identified the Good Samaritan in this parable with our Lord Jesus Christ Himself, who had compassion and came down to us and bandaged the wounds of our souls and bodies and brought us into the Inn of His Church and took care of us. The end of the passage makes it very clear that this is not only something that God did for us, but, “if we want to inherit eternal life,” then we have to “*go and do likewise*”.

The other Sunday Gospel readings during Nativity Lent: the parables of the *selfish rich man* (Luke 12:16-21) and of the *great banquet* (Luke 14:16-24) and the pericopes about the *rich aristocrat* (Luke 18:18-27) and of the *healing of the crippled woman on a Sabbath* (Luke 13:10-17) have the same message for us: “be merciful, just as your Father also is merciful” (Luke 6:36).

Moreover, the two most important feast days dur-

ing Nativity Lent teach us hospitality and kindness. The feast day of the Entrance of the Mother of God into the Temple teaches us about the hospitality and the charitable work done at the Old Testament Temple. It also tells us how the Mother of God prepared herself to become a temple of God, how for many years, from her early childhood, she made herself ready to be hospitable to God. If we want to follow the example of this quintessential human being, then we ourselves have to be hospitable to God and to His image.

The other important feast day during Nativity Lent, the commemoration of St. Nicholas on December 6, starting from the example of the Archbishop of Myra in Lycia, teaches us that human beings created in the image of God, by the Grace of God, are capable of becoming like God, are able to reveal to the world the kindness and meekness and generosity of God.

Therefore, if we want to have a small glimpse of the incomprehensible mystery that happened on that day when the Eternal Word of God “through whom all things were made”, when the Creator of the Universe became a small, helpless baby in a manger; if we want this Christmas not to pass us by like all the other Christmases before, trying not to miss anybody on our shopping list, and in the end, feeling that we missed almost everything, then let us try to follow, as much as we can, the recommendations (not the rules) of the Church: let us try to look deep inside our hearts, let us try to rediscover that innocent baby within us, that baby whose heart could comprehend the endless Love that created the universe. Let us break into pieces the heavy, rusty locks of our hearts, of our pantries, of our closets and of our pockets. Let us tell those who did not have the chance of discovering the great joy of salvation: **“Come and see!”**; and **“let us go and do likewise”** for them; let us do what God did for us and what Isaiah says is the chosen fast of the Lord: “Loose every bond of wrong-doing; untie the knots of violent dealings; cancel the debts of the oppressed; and tear apart every unjust contract. Break your bread for the hungry, and bring the homeless poor into your house. If you see a naked man, clothe him, nor shall you disregard your offspring in your own household. Then your light shall break forth as the morning, and your healing shall spring forth quickly. Your righteousness shall go before you, and the glory of God shall cover you” (Isaiah 58: 6-8). Amen.

Press Release. *Cont. from page 5*

presented by the two dialogue commissions in October, 2009, and annotations were agreed to and presented in June of this year. These notes explain the common vision and commitment both sides have toward working for the administrative union of all Orthodox jurisdictions in North America, in line with the current reasoning of the universal Church, and the commissions’ agreed understanding of each proposal

Christmas ... *Cont. from page 4*

ger, etc. We were not created to reach a certain level of spiritual or intellectual growth and plateau out. We certainly were not created to die. Even though all of us have to suffer through these things at one time or another, none of these things are associated with God, and therefore cannot be part of His image. If we think of the existence of God, then His “image” implies holiness, energy, creativity, a transcendent, surpassing abundance, stability, joy, glory, and above all, life. The image of God would be an image of beauty, of intelligence, of love, of humility, of forgiveness, of exceeding strength, generosity and justice. We can turn to St. Paul for other reflections of this image: “the fruit of the Spirit is love, joy, peace, longsuffering, gentleness, goodness, faith, meekness, temperance” (Gal 5:22-23).

The fact that we possess the image of God as an irremovable aspect of human nature and simultaneously do not possess it fully, implies that it is not a static reality but a goal or destiny towards which we must strive (Rom 8:29). This requires our *struggle* to bring a potential (the image) into a manifest reality (the likeness) – or, as St. Paul says, to “put off the old man and his deeds” in order to put on the new man, which is Christ Himself. This is a dynamic and ongoing process, whereby a believer “is transformed into that same image [of Christ], from glory to glory, just as by the Spirit of the Lord” (2 Cor 3:18).

Part of the Christmas celebration in the Orthodox Church is meant to be a deep meditation on our existence, created in the image of God, and a call to struggle for our destiny, to be conformed to His likeness. We owe both the gift and the goal to Christ. Christ is the model and expression of perfect humanity, the express Image of God who came to us in order – as we sing in the *Tropar* of Christmas Eve – to “restore the image that had fallen of old.”

point. The Episcopate Council recommended the 2010 Proposal and its Annotations to Congress as being the final text, “acceptable as a preliminary step and good theological basis for establishment of the Romanian Orthodox Metropolitanate in North America”. (Note: The changing of one word was stipulated.)

Due to the significance of the Proposal and Council’s recommendation, a special evening session was convened. After discussion, the Archbishop offered words of pastoral wisdom and insight that touched the hearts of many. He concluded by reminding all to act with love and without fear, trusting, as we had heard at the beginning of the day, the Lord will strengthen us his people and bless us with peace. (Psalm 29:11) The vote was taken and the recommendation passed overwhelmingly. Thus, the text of the historic Proposal was accepted, and the due diligence studies remain to be completed before a unity can come about.

KEYNOTE ADDRESS

61ST ANNUAL NATIONAL AROY CONFERENCE

Christ is among us!

Today our Orthodox Church stands at a crossroads, not only here in America, but throughout the world. The challenges that we face as members of AROY are not unique to us but a part of the unfolding life of the Church Universal. The world that we live in is changing now at such a rapid rate, that transformations in society, technology, and communications that once took generations, now are happening every few years. The very idea of community is evolving and mutating, creating new models, some of which die out within a few years, some which endure. In the midst of this stands the Church, which has weathered two thousand years of change without losing its identity as the Body of Christ. How is this so?

The key is that the Church, where it thrives, does not lose its first love, which is Jesus Christ, or forget His Gospel. Where the members of the Church cling to their God and Savior, in faith, humility, and love, the Church is able to survive some of the most incredible hardships and persecutions. Where the members of the Church get lost in things of the world, including those worldly things that mask themselves as true religion, the branch withers and falls off the tree, unable to bear any lasting fruit.

One of the ways in which the Church, whether in its manifestation as diocese, parish, auxiliary, or even local AROY chapter, can lose its way is by getting caught up in things that are not essential, things leading to strife and the service of egos and the desires of the flesh. This can appear in problems as simple as factionalism, cliquishness, and compromises with the world, the acceptance of unethical or immoral behavior as acceptable or even natural. These are the most common ways in which we see the Church suffer, and it has been so from the very beginning. In the epistles of the New Testament, we see that the very first churches struggled with the sin not just coming from outside the community, but from weakness within the body itself. The solution to these problems has always been repentance, walking away from the darkness and into the light of Christ, trusting in His love and mercy and relying on His will and not our own.

Another, more subtle but equally pervasive way in which worldliness can infect the healthiness of the Church is by getting caught up in the unessential structures and exterior trappings of the faith. In particular, I'm talking about the love of institutions and their traditions for their own sake. This might be as simple as how minutes are taken, to how meetings are conducted, to how communications are managed both within and without, nationally. AROY is often characterized, accurately, as a family. Families are not perfect. The only way a family overcomes its dys-

functions (and all families have them) is by facing its own flaws and working through them. Otherwise, they are simply passed to the next generation as "the way we've always done things." Young people are particularly gifted in seeing through these excuses.

Returning to my original point, that the whole Church is struggling now with these issues, we can see that the very meaning and purpose of our fellowship is being challenged to redefine itself. Potential members are honestly asking themselves whether or not it is worthwhile to be a part of any traditional organizations anymore. Organizations like AROY and the other auxiliaries like it, both in our Episcopate and in other jurisdictions, are likewise in the process of either rethinking how they accomplish their God-given mission or simply dying out for lack of an inspired and inspiring vision. Even the existence of the various and competing jurisdictions of Orthodox Churches in the Americas is itself being rethought and hopefully reformulated into a newer and more effective whole, so that the true mission of the Church, which is to make Christ known to the world, may be better achieved, and no longer mired in parochialism.

AROY is a microcosm of this greater Orthodox situation. The confusion, frustration, and disappointment that have been felt and expressed for years in our meetings are part of that broader cycle of death and rebirth of the Church's temporary institutions. If we cling to obsolete and outdated ways of spreading the Gospel message in AROY, and do not adapt to the new realities of how we as young Christians experience community and communication, we can expect our numbers to continue to decline, our hope of fulfillment dimmed, the joy of our fellowship diminished. Nostalgia and traditionalism are a poor replacement for genuine progress and success. (I should not have to add that if the spreading of the Gospel of Jesus Christ to our brothers and sisters, the young people first and the rest of the world second, is not our first love and primary focus, then no fruit will be given; and, this branch will wither completely. And frankly, the sooner the better, for to masquerade as a Christian organization and not to preach Christ is a worse sin than being a bold atheist; for at least the atheist does not resort to hypocrisy.)

The reason I share these bold words with you is because I, like many of the clergy, have great faith in the energy and integrity of the youth of our Church. We recognize that you are not the *future* of the Church, existing in a state of perpetual immaturity, but that you are in fact the lifeblood of the Church *today*, right now. The decisions you make today in your life, either to serve Christ or to ignore Him, will chart the course

Cont. on page 10

A NEW DAY

by Psia. Nicole Mitescu

You might have heard the expression, "You have plenty of time. Every minute counts." I like this saying, because at certain times it reminds me to slow down, and at other times it encourages me to move forward. But what does the Church have to say about how we should manage our time?

On January 1, the Orthodox Church offers us a service of Thanksgiving to begin the civil New Year. It is really a wonderful way to start the year. In it we participate in prayers and petitions that look backwards on the old year and forwards to the New Year. In our petitions, we beg forgiveness for all our sins committed in the old year, and we ask for God's blessings, guidance and protection on us, on our religious and civil leaders, and in fact on all of creation for the coming year. And since it is a service of Thanksgiving, we offer thanks for the many blessings God has bestowed on us in the previous year.

Although thanksgiving is clearly a main theme of this service (and surely of every one of our services), there are times I have wondered about our ability to give thanks. For many people, this last year was a difficult time with economic hardships and consequences that none of us could have anticipated. For each of us it presented different challenges. I am now at a point in my life when I see older friends and family and people I have admired and loved, confronting old age, illness and death, while other younger friends and family are struggling to raise children in an uncertain present and even more uncertain future.

But even with these hardships, I am pretty convinced that life for us is much easier than it was for people in biblical times or in the times when our Orthodox services were being put together. Mothers and babies were routinely lost in childbirth, young people died of hunger and violence, and older people suffered dreadfully without the benefits of modern medicine – all of those were commonplace in earlier times and are still true in many parts of the world.

So we do need to remember how blessed we are, and even if it sometimes seems an effort, giving thanks is an essential part of our moving into each new day.

And we only need to look at our prayer books to check out how we should start each day. In the prayer book put together by Mother Cassiana, it's easy to find

common themes of praise to God for his goodness, petitions for His help, and repentance for our many sins. St. Macarius sums up what we need to do next by saying: "O Master and Creator of all, by your true light, grant that with an illumined heart I may do your will now and ever and unto ages of ages" (Fourth prayer). St. Basil the Great adds, "May we not be found idle or sleeping, but watchful and wakefully performing your commandments" (Sixth prayer).

Those are pretty lofty ideals. In fact, in the Divine Liturgy there are petitions that make me stop and wonder how I'll ever accomplish them. One of the petitions toward the end of liturgy asks that "this whole day be perfect, holy, peaceful and without sin." And here I am wondering if I can make it until coffee and snacks are served at coffee hour!

Of course, we're not expected to accomplish all this on our own. We have many prayers asking the Holy Virgin Mary, the saints and our Guardian Angel to protect and help us. During the services, when we look at the iconostas and at all the icons on the walls of our church, we see the saints and heavenly powers who are present with us and praying with us and for our salvation.

And we must never forget that it is only with God's love and help that our efforts come to fruition. As

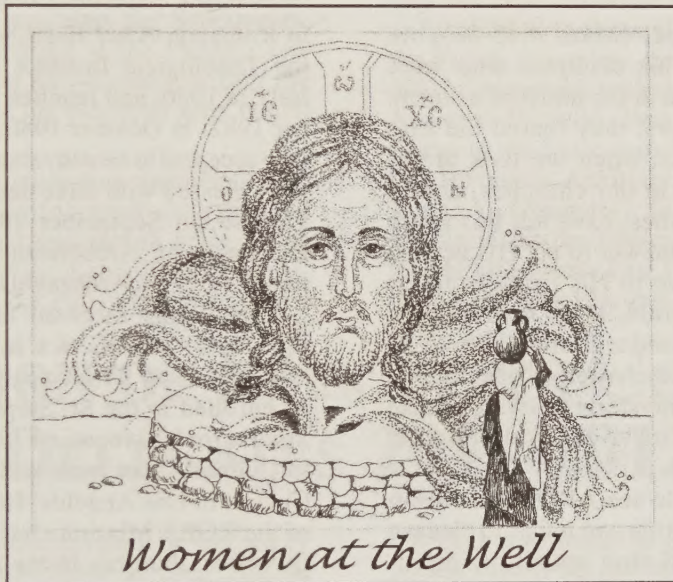
the prayer for beginning a task says: "From your own most pure lips you said: Without me you can do nothing. ... Send your grace to help me, a sinner, so that I may complete the work which I now begin."

The most helpful prayer for me comes at the end of the Divine Liturgy. Right after asking that the whole day be without sin, the priest says: "We thank you Master, Lover of mankind, benefactor of our souls, that this day you have counted us worthy of your heavenly and immortal mysteries. Straighten our way. Strengthen all of us in fearing you. Watch over our life. Steady our footsteps. Through the prayers and intercessions of the glorious Birthgiver of God and ever-virgin Mary and of all Your holy ones."

"Straighten our way." How many of us feel we are going on a crooked path or even in endless circles leading nowhere?

"Strengthen all of us in fearing you." Help us never

Cont. on page 10

Women at the Well

Keynote Address

Cont. from page 8

of your lives and thus the life of the Church. *The future is now.* You have the ideas and ideals, the creativity and energy to make meaningful and useful contributions to how AROY and hence the Church will function. We are depending on you here today to make a choice for Christ and rise to the role of leaders that God has prepared you to be. Those of us who have been doing this for a long time need to also be humble and step aside to let you take up that role, serving as advisors as we move on to the new roles God is preparing for us, whether as lay people or clergy families. Otherwise, in spite of our best intentions and unquestionable love for our organization, we can become like weeds that choke out the true vine as it tries to bear fruit. The true meaning of tradition is "that which is passed or handed down." Each generation faces this task of letting go and passing their role down.

This morning in the Gospel (Mark 6:45-53), we heard the Lord speaking to his disciples who were caught in the middle of the sea in the midst of a storm. They were straining at the oars; they feared the ship would sink. How many of us, when we look at the state of affairs in our world, in our churches, and in our AROY chapters and parishes, have felt this sense of helplessness? The Lord's answer to us, His newest disciples, is the same He gave to His first disciples: "Take courage, do not be afraid, I am here." If we place our cares on Him first, and call upon Him to be the master of our ship and the charter of our course, we shall discover a wondrous mystery: the winds cease and the waters calm, and we arrive at our destination without struggle.

To summarize, if we wish to see AROY be worthy of surviving to the next generation, we must: 1) cleanse ourselves of worldliness, and stop making compromises with sin; 2) we must be willing to let go of old ways, methods, and even our institutions themselves, or become obsolete; and 3) we must dedicate ourselves clearly and boldly to our Lord Jesus Christ, trusting in Him to be our guide and our focus. A good tree that does this bears fruit a hundred times over; a tree that bears bad fruit is cut down. Let's rethink, re-imagine, and re-vision AROY to become the kind of God-loving and blessed ministry that we will be excited and thankful to hand down to our children when the time comes. There is nothing that can stop us if we give AROY to Christ, for if he is with us, who can stand against us? For Christ is in our midst — He is and ever shall be!

Rev. Fr. David G. Subu
American Romanian Orthodox Youth
Spiritual Advisor

Editor's note: This year's Conference was held at St. Mary Church, St. Paul, Minnesota, September 3-5, 2010.

IN MEMORY FR. DEACON VASILE SIMONCA

On the morning of Wednesday, September 29, 2010, Fr. Deacon Vasile (Basil) Simonca passed away as the result of a tragic automobile accident in North Carolina. He had been attached to Holy Trinity Parish in Los Angeles, California, since 1996. Vasile Simonca was born on April 9, 1955 in Sibiu, Romania. He attended the elementary school, high school and professional school of arts

in Romania. After High School graduation, he entered the Theological Institute in Sibiu. He immigrated to Italy in 1980, and reached the United States in September 1982. In October 1986, he married Cristina Chavez, who accepted to be converted to Orthodoxy. The Simoncas were blessed with three daughters: Isabella, Monica and Theresa. In September 1992, he was ordained to the Diaconate by Archbishop Victorin for the Romanian parish of Holy Archangels in Torrance, CA.

After being received into the Romanian Orthodox Episcopate of America in February 1996, he was attached to Holy Trinity parish in Los Angeles. In 2000, he enrolled in the St. Stephen's Course of Theological Studies for late vocations. In 2003, Deacon Vasile moved to Colorado, but remained affiliated with Holy Trinity Church in Los Angeles. In Colorado, he served in both of the ROEA Mission churches there as well as at other Orthodox churches in the area.

The funeral service for Fr Deacon Vasile Simonca was officiated by His Eminence, Archbishop Nathaniel at St. Mary Hierarchal Chapel at Vatra Romaneasca, Grass Lake, MI, with burial following in the Diocesan Cemetery of "St. Mary" on October 12, 2010.

May his memory be eternal!

A New Day *Cont. from page 9*

to forget or overlook Your power, Your wisdom and Your love.

"Watch over our life." Or as it says in the Psalms, "Keep me as the apple of Your eye; in the shelter of Your wings, You will shelter me" (Psalm 16:8).

"Steady our footsteps." We all need the support and guidance God offers us when we falter, when we make mistakes, when we don't feel we can go any farther. As a prayer of Metropolitan Philaret says, "Give me strength

Cont. on page 11

ELECTION OF PARISH COUNCIL MEMBERS 2011

To be eligible for nomination and election to the Parish Council, a person must satisfy the requirements of Section 14 (c) (ii) of Article IX of the Constitution and By-Laws of the Romanian Orthodox Episcopate of America (1994) and have been an enrolled member of the Parish for at least six months at the time of his or her election.

In addition to the above technical qualifications, the Nominating Committee should nominate, and the Parish Assembly should elect to the Parish Council, only those members who regularly receive the Holy Mysteries, actively work for the Parish's spiritual and material advancement, exhibiting a strong desire to work for the building up of God's Holy Orthodox Church.

Nomination and election to the Parish Council should not be accorded to any member who fulfills merely the minimum requirements for receiving the Sacraments, who is not regularly in attendance at the Parish's services, who promotes division and disunity within the Parish, or who is absent from the elections for Council without honorable cause.

The following procedure for electing members to the Parish Council shall be strictly followed: At a meeting of the Parish Council at least one month prior to the Parish Assembly, the Council shall appoint a Nominating Committee consisting of the Parish Priest and three

Council members which shall prepare for presentation to the Parish Assembly a slate of willing, qualified candidates. [The priest shall not prepare this list by himself. In the case of disqualification of a candidate, the priest shall inform the other members of the committee at the meeting of the nominating committee.] No nominations or changes to the slate, whether by way of consensus or otherwise, shall be in order. If the slate does not receive a majority vote, nominations from the floor will then be in order.

The Parish Priest or Administrator shall call a meeting of the newly-elected Parish Council within seven days of its election, for the purpose of electing a President, a Vice President, a Secretary, a Treasurer, two Epitrops and two Auditors. Immediately after their election, the new officers shall receive all the records, property and keys, from the outgoing Parish Council.

In addition to those elected to the Parish Council by the Parish Assembly, the following shall serve as "ex-officio" members with the right to vote: (a) The Priest, Assistant Priest(s), Deacon(s); (b) The two Lay Delegates to the Episcopate Congress; (c) The President of the Women's Auxiliary; (d) The President(s) of the A.R.O.Y. Chapter(s); (e) The president of such other auxiliaries as the Episcopate Congress may authorize; (f) The immediate Past President of the Parish Council during the first year out of office.

ELECTION OF EPISCOPATE CONGRESS DELEGATES 2011-2012

The Lay Delegates and Alternates shall be elected by their respective Parish memberships at their Annual Assembly for a two year term. They cannot be elected either as Delegate or Alternate Delegate for a third consecutive two year term. (The Episcopate Council may grant exceptions to this limitation with just cause. It is not in the competence of the Parish Council ever to elect any Delegate or Alternate Delegate. See Article IX, Section 29, (g)).

Each Parish shall be represented in the Episcopate Congress by its Parish Priest or Administrator and two Lay Delegates and two Alternates elected by the Parish Assembly for a term of two years. In order to be eligible for election as a Delegate or Alternate Delegate, a person must have been an enrolled member of the Parish for at least one year.

The election of the Delegates and Alternates shall be certified to the Episcopate by the President and the Secretary of the Parish Assembly and the documentation sent to the Episcopate Office (Chancery). [No Alternates should be elected if no Delegates are elected. If an individual is nominated to be a Delegate or Alternate

but does not intend to attend the Congress, then that person should decline the nomination. Missions do not have Delegate representation at the Congress].

A New Day *Cont. from page 10*

to bear the fatigue of the coming day with all that it shall bring. Direct my will. Teach me to pray. Pray yourself in me."

And then at the very end of liturgy, we are given our marching orders for the week as we all sing, "Blessed be the name of the Lord, henceforth and forevermore". In other words, we are all expected to use our time bringing the Kingdom of God on earth.

Wouldn't it be wonderful if through God's grace and our lowly efforts, the name of the Lord were indeed blessed by all people henceforth and forevermore? This is the commission that the Church sends us into the world with, this is the attitude that energizes us to begin each day; and, above all, this is the best resolution to help us begin each New Year.

IN MEMORY

AUGUSTIN VINCENT

Augustin "Gus" Vincent fell asleep in the Lord peacefully, immediately following a prayer service, and surrounded by his family on November 9, 2010, at William Beaumont Hospital in Royal Oak, Michigan. He was 84 years old. Augustin Vincent, the eldest son of faithful Christian parents, Dimitrie (Dan) and Vioara Vincent, immigrants from Romania, was born August 2, 1926 and raised in De-

troit, Michigan as an Orthodox Christian in America. Gus grew up with his parents and younger brother Andrew around St. George Cathedral down in Eastern Market.

Relationships were central to Gus and his life. Three important relationships formed his life: his relationship with God, his family and friends, and his Church.

Gus, named Ely upon birth in honor of his uncle, was given the name Augustin by his Godfather (Nașu) at his baptism. He grew up in an apartment behind the family grocery store, catty corner from the Cathedral. As a young boy, he began helping his father at the "Vincent Market". He was an altar assistant and is said to have been Fr. Opreanu's go-to guy. He was known as the "Champion of the "toacă" during Holy Week and Pascha.

Gus graduated from Cass Technical High School in Detroit, Michigan with the intent to study architecture in college; however, with the outbreak of World War II, like so many, he served his country, joining the Merchant Marines and later being drafted in the Army Air Corps as a radio operator on the Air, Sea and Rescue Squadron stationed out of Bermuda. It is said that when things got slow, he would fly "whiskey and rum missions" to Washington D. C. for the Army brass.

Upon returning home from the War, Gus took on a number jobs including tool and die maker and selling cookies, vacuums and used cars before going into business for himself. He married Virginia Oancea Vincent from Chicago, IL on May 29, 1949, at St. George Cathedral. They met as young children at the Vatra long before. Together, they raised a family of four children: Dimitrie, Michael, Virginia Ann and Mark, in northwest Detroit and later Southfield, MI as the Cathedral relocated in 1959 to Southfield. They were blessed with nine grandchildren: Vasile, Simeon, Seraphina, Elizabeth, Madelyn Rose, Summer, Merek, Maxime and Hudson.

In the early 1950's, Gus encouraged his father to open the Redford Beer and Wine Store located at 7

Mile and Telegraph in Redford, Michigan. A few years later, he opened New Hudson Inn in New Hudson, Michigan. Retiring in the early 1980's, he opened River Town Saloon in downtown Detroit with the help of his sons Michael and Mark, and sold the business in 2002. During this time, he was indirectly involved with family and friends opening new bar-restaurants (BC's, Feathers, and Sardine Bar). Retired, he kept busy with other opportunities.

All the while, he was raising a family and growing his business. Gus' love for God and the Church and his sense of generosity to others also grew. His love for Archbishop Valerian was, as someone said, "beyond words". He was one of the Archbishop's right hands: in AROY, the Episcopate Council, Orthodox Brotherhood, Heritage Center and Archbishop's Defense Fund, and finally escorting him to his plane to Portugal. Gus was always there.

Gus served in various leadership capacities both at the Cathedral and in the Episcopate. He joined together with other dedicated Romanian Orthodox youth to found AROY (1951), and along with a handful of Past Presidents co-founded ORTHODOX BROTHERHOOD (1968) with Archbishop Valerian's blessing.

His support for the Church and his allegiance to Archbishop Nathaniel over 30 years was ever-present. Inspired by the memory of his departed wife Virginia of 47 years (+1996), Gus, an Episcopate Supporter, became a major donor for the Summer Camp Nurse's Station and the sole financial benefactor for St. Andrew's Center for Orthodox Christian Studies in Detroit.

It was during this time that his future dear wife, Sue Schultz, came into the picture. The relationship grew with time. Gus and Sue were married on July 28, 2008. During these later years, Sue was Gus' everything.

Throughout his life, Gus worked with Church leadership and fellow co-workers in the Lord's vineyard for Orthodox Christianity in the United States, building unity and community, that ultimately recognizes an indigenous autocephalous Orthodox Church in North America. This sense of openness and inclusion carried over into support for inter-Christian local unity programs between the Orthodox and Roman Catholic Church.

A devoted and dedicated Christian man, husband, father and lay leader, Gus developed lifelong friendships and relationships in the business world and the Church. His spirit of generosity and goodwill, conditioned by love for God and neighbor, will remain in the hearts and minds of his family and friends.

The funeral service was held at St. George Cathedral on November 12, officiated by many clergy. His Eminence, Archbishop Nathaniel attended the service and offered a eulogy. Following a memorial meal, burial took place at St. Mary Cemetery at the Vatra, Grass, Lake, MI.

Memory Eternal!

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

Sandy Cotosman, Addison, IL	\$500.00
John Santeiu Jr, Garden City, MI	\$500.00
John & Mary Vilcu, Griffin, SK	\$500.00
V Rev Fr Remus & Psia Elena Grama, Cleveland, OH	\$200.00
Atty Daniel Miclau, Naples, FL	\$200.00
Mihail & Lenuta Teodorescu, King of Prussia, PA	\$200.00
Helen Powell, Pittsfield, MA	\$200.00
Helen Moga, Hubbard, OH	\$150.00
M/M John Pop, Northbrook, IL	\$150.00
Saveta Ciocanea, Cleveland, OH	\$100.00
V Rev Fr Leonte & Psia Mary Copacia Jr, Shelby Twp, MI	\$100.00
Ted & Eva Gavala, Glenside, PA	\$100.00
M/M Michael Kalugar, Madison Hts, MI	\$100.00
V Rev Fr Laurence & Psia Anita Lazar, Southfield, MI	\$100.00
Psa Betty Limbeson, San Mateo, CA	\$100.00
M/M Alexa Mindea, Morton Grove, IL	\$100.00
M/M Phil Paranuik, Fredericton, NB	\$100.00
Doru Posteuca, St Paul, MN	\$100.00
M/M Valer Pufescu, Ann Arbor, MI	\$100.00
George Regep, Bloomfield Hills, MI	\$100.00
Mary Rugh, Ellwood City, PA	\$100.00
Dr Dana Radu Scafaru, Sun City West, AZ	\$100.00
Lucretia Stoica, Lakewood, OH	\$100.00
M/M Robert Omilian, Sterling Hts, MI	\$75.00
Eugenia Poroeh, St Clair Shores, MI	\$75.00
Veronica Branea, Banning, CA	\$50.00
Ann & John Dragos, Lexington, KY	\$50.00
Louise Gibb, Brookfield, OH	\$50.00
Stephen Grabowski, Fairlawn, OH	\$50.00
Violet Kaibas, Farrell, PA	\$50.00
Psa Victoria Moldovan, New Castle, PA	\$50.00
Constantine Nan, Carrollton, TX	\$50.00
Adela Price, New Castle, PA	\$50.00
Mary Tilea, Canfield, OH	\$50.00
Mariana Tipa, White Lake, MI	\$50.00
M/M Peter Androne, Indianapolis, IN	\$40.00
Emil & Kathleen Bologa, Akron, OH	\$40.00
Anna Jonascu, Westland, MI	\$40.00
Van & Bia Michaels, Fairfield, CT	\$35.00
George Bursan, Cuyahoga Falls, OH	\$30.00
Veta Buzas, Allen Park, MI	\$30.00
M/M Leonard Jones, Philadelphia, PA	\$30.00
M/M Stephen Maximo, Philadelphia, PA	\$30.00
Dorothy Bondar, Warren, MI	\$25.00
M/M Ovidiu Grama, Berea, OH	\$25.00
Nick Preda, Jr, Bradenton, FL	\$25.00
Psa Silvia Yova, Fairlawn, OH	\$25.00

GENERAL DONATIONS

Holy Cross, Hollywood, FL (Hierarchs Travel)	\$2,000.00
St John, Phoenix, AZ (Hierarchs Travel)	\$1,000.00
Marc J Yland, New York, NY (Hierarchs Travel)	\$940.00
Sts Michael & Gabriel, Sacramento, CA (Hierarchs Travel)	\$727.60

Three Hierarchs, Bellevue, WA

(Hierarchs Travel)	\$638.80
Rev Dn Carol Bratosin, Ridgewood, NY	\$500.00
Holy Nativity, Chicago, IL (Hierarchs Travel)	\$500.00
Silvius Sfera, Hollywood, FL (Hierarchs Travel)	\$500.00
St Dumitru, New York, NY (Hierarchs Travel)	\$500.00
St John, Kitchener, ON (Hierarchs Travel)	\$468.80
Steve & Kathy Mirov, Stafford, VA (Camp Vatra)	\$400.00
Ascension Mission, Montreal, QC (Hierarchs Travel)	\$313.80
Atty Daniel Miclau, Naples, FL (Hierarchs Travel)	\$200.00
M/M Michael Kalugar, Madison Hts, MI (ARFORA House Renovations)	\$100.00
Helen Nelson, West Hazelton, PA	\$50.00
Mary Jane Quinn, Bloomfield Hills, MI	\$30.00
Helen & Nick Burz, Royal Oak, MI	\$20.00
Iustina Cantor, Commerce Twp, MI	\$20.00
Maria Unciag, Centerline, MI	\$15.00

MEMORIAM

Helen Moga, Hubbard, OH (IMO Husband, Nick)	\$1,000.00
Costica & Anghelina Iftimie, Chicago, IL (IMO Panaite)	\$50.00
Vioara Ivascu, Wayne, IN (IMO George Ivascu) .	\$50.00

EPISCOPATE ASSESSMENT

St George, Canton, OH (2010)	\$7,760.00
St Nicholas, Troy, MI (2010)	\$4,100.00
St Dimitrie, Easton, CT (2010)	\$3,380.00
St Anne, Jacksonville, FL (2010)	\$1,650.00
Holy Cross, Hermitage, PA (2011)	\$1,000.00
Sts Michael & Gabriel, Orlando, FL (2010)	\$1,000.00

ROMANIAN FLOOD RELIEF

Protection of the Holy Mother of God, Falls Church, VA	\$838.00
AK-Roy, Fairlawn, OH	\$600.00
St Panteleimon, Terrebonne, QC	\$500.00

ARCHBISHOP CHARITY ENDOWMENT (ACE) FUND

Orthodox Christian Laity	\$500.00
Manuela Cruga, Shelby Twp, MI	\$30.00

NOTICE

Board Members of Episcopate Auxiliaries

We remind former and current National Board Members of the Episcopate Auxiliaries (ARFORA, ARCOLA, AROY, Brotherhoods) to forward to the Episcopate Chancery any files which you may have in your possession from the time of your service on the Board. These documents will be placed in the Episcopate's archives for safe-keeping and historical record. Please send them to ROEA, PO Box 309, Grass Lake MI 49240-0309 or 2535 GREY TOWER RD, JACKSON MI 49201.

A PASTORAL LETTER TO THE CLERGY, MONASTICS AND FAITHFUL OF THE ORTHODOX CHURCH IN AMERICA ON AUTOCEPHALY

Now, therefore, you are no longer strangers and foreigners, but fellow citizens with the saints and members of the household of God, having been built on the foundation of the apostles and prophets, Jesus Christ Himself being the chief cornerstone, in whom the whole building, being fitted together, grows into a holy temple in the Lord, in whom you also are being built together for a dwelling place of God in the Spirit.

Ephesians 2:19-22

The Orthodox Church in America is autocephalous not in order to be self-sufficient and isolated, but in order to be in living communion and close contact with all Orthodox Churches ... The Orthodox Church in America received autocephaly not in order to be master of Orthodox unity in America but in order to be a servant of this unity.

Bishop DMITRI

*Bishop of Dallas and the South
Address to Patriarch Pimen on the
Occasion of the 60th Anniversary of the
Restoration of the Patriarchate
Holy Trinity-St. Sergius Monastery, 1978*

To the Clergy, Monastics, and Faithful of the Orthodox Church in America:

Forty years ago, the Orthodox Church in America received its autocephaly from the Russian Orthodox Church and soon after glorified the first North American saint, our Venerable Father Herman of Alaska. The Holy Synod of Bishops gives thanks to Almighty God for the prayerful intercessions of St Herman and of all the saints who shone forth on this continent and likewise celebrates and affirms the gift of autocephaly. By the grace of God, this great gift was the result of a long process of reconciliation between the Metropolia and the Moscow Patriarchate, whose relations had tragically gone astray, a gift which still stands at the heart of our ecclesial life and serves as the basis for understanding ourselves.

At the same time, much has transpired in the past forty years within the life of the Orthodox Church in America. A most significant event took place on May 25th-27th of this year with the convening of the first Episcopal Assembly for the region of North and Central America. All of the hierarchs of the Orthodox Church in America participated in this historic gath-

ering of the canonical Orthodox Bishops of this region. Our Holy Synod is grateful to His All-Holiness, Ecumenical Patriarch Bartholomew, who wisely undertook the task of convening the Fourth Pre-Conciliar Pan Orthodox Conference in Chambésy, Switzerland in June of 2009. This Pre-Conciliar Conference resulted in the establishment, with the blessing of all the Orthodox Patriarchs, of an Episcopal Assembly for our region which has as its goal the "swift healing of every canonical anomaly" [Message of the Patriarchs 3.12] and the working out of a solution to Orthodox administrative unity on this continent.

This event, as well as the recent dialogue with the Russian Orthodox Church Outside of Russia, has provided us with an opportunity to enter more fully into the pan-Orthodox process in North America. As such we have reflected on how we understand our life and work and how these can become a means for greater and deeper interrelationship with the other Orthodox Churches as we move towards authentic unity through the process of the Episcopal Assemblies.

As we reflect upon the past forty years, we affirm the following principles:

1. We understand ourselves to be an indigenous, multi-ethnic, missionary Church, laboring to bring Orthodox Christianity to all citizens of this continent.
2. We affirm that our historical reality derives from the Russian Orthodox Church and that we have humbly received and faithfully maintain the inheritance of the Russian Mission of 1794, the Diocese of Sitka in 1843; the Diocese of San Francisco in 1870, and its relocation to New York in 1907, and the Autocephaly of 1970.
3. As directed by the *Tomos*, we live as other self-governing Churches do: electing our own bishops and Primate, without confirmation by any other Synod, maintaining inter-Church relationships with all other Churches; and consecrating our own chrism.
4. As envisioned in the *Tomos*, we believe that the autocephaly given to us will be fully realized when the promise of Orthodox unity in North America is fulfilled, and the OCA together with all the Orthodox faithful in North America become one united Autocephalous Church of America, recognized by all other Orthodox Churches.

5. We commit ourselves to work within the Episcopal Assembly in order to realize the goal of unity.

We express our gratitude to all the Patriarchs for

their care and ask all of the clergy, monastics and faithful of the Orthodox Church in America to be of one mind and one heart to offer thanksgiving to God for the gift of the Church, whose mission in this world is to bring the Gospel of Jesus Christ to all the people of North America. We ask the clergy and faithful to pray that we be worthy of the heritage of the saints who shone forth in North America in building up the Body of Christ, fulfilling these words of Scripture: *"Speaking the truth in love, may [we] grow up in all things into Him who is the head—Christ—from whom the whole body, joined and knit together by what every joint supplies, according to the effective working by which every part does its share, causes growth of the body for the edifying of itself in love."* (Ephesians 4:15-16)

Asking God's blessings on all the flock,

THE HOLY SYNOD of the ORTHODOX CHURCH IN AMERICA

The Most Blessed **JONAH**,
Archbishop of Washington
Metropolitan of All America and Canada
Locum tenens of the Diocese of the Midwest
Locum tenens of the Diocese of the South

The Most Reverend **NATHANIEL**,
Archbishop of Detroit and the Romanian Episcopate

The Right Reverend **NIKON**,
Bishop of Boston and the Diocese of New England
and the Albanian Archdiocese

The Right Reverend **TIKHON**,
Bishop of Philadelphia and the Diocese of Eastern Pennsylvania

The Right Reverend **BENJAMIN**,
Bishop of San Francisco and the Diocese of the West
Locum tenens of the Diocese of Alaska

The Right Reverend **ALEJO**,
Bishop of Mexico City and the Exarchate of Mexico

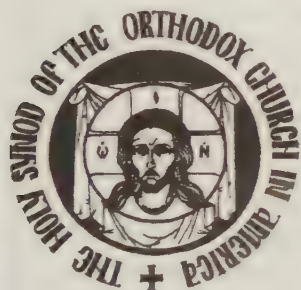
The Right Reverend **MELCHISEDEK**,
Bishop of Pittsburgh and the Diocese of Western Pennsylvania
Locum tenens of the Bulgarian Diocese

The Right Reverend **MICHAEL**,
Bishop of New York and the Diocese of New York
and New Jersey

The Right Reverend **IRENEE**,
Bishop of Quebec City and Administrator of the
Archdiocese of Canada

Archimandrite **MATTHIAS** (Moriak),
Bishop-Elect of Chicago and the Diocese of the
Midwest

Nativity Fast, 2010

SCRISOARE PASTORALĂ CĂTRE CLERICII, CINUL MONAHAL ȘI CREDINCIOȘII BISERICII ORTODOXE ÎN AMERICA (OCA) REFERITOARE LA AUTOCEFALIE

"Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul, în Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh."

Efesenii 2:19-22

Biserica Ortodoxă în America (OCA) este autocefală nu pentru a fi de sine stătătoare și izolată, ci pentru a fi în comuniune vie și în strâns contact cu toate Bisericile Ortodoxe. Biserica Ortodoxă în America (OCA) a primit autocefalia nu pentru a fi stăpânul unității ortodoxe în America, ci pentru a fi slujitorul acestei unități.

*Prea Sfințitul Episcop DMITRI
Episcopul Dallas-ului și al Sudului*

*Scrisoare adresată Patriarhului Pimen cu prilejul celei
de-a 60-a aniversări a restaurării Patriarhiei Ruse
Sf. Treime – Mănăstirea Sf. Seghie, 1978*

Iubitului nostru cler, cinului monahal și
dreptcredincioșilor creștini ai Bisericii Ortodoxe în
America (OCA),

Acum patruzeci de ani, Biserica Ortodoxă în America (OCA) a primit autocefalia de la Biserica Ortodoxă Rusă și la puțină vreme după aceea a slăvit pe întâiul sfânt din America de Nord, pe Prea Cuviosul Părintele nostru Herman din Alaska. Sfântul Sinod al Episcopilor aduce mulțumire Atotputernicului Dumnezeu pentru rugăciunile

de mijlocire ale Sf. Herman și ale tuturor sfinților care au luminat acest continent și astfel sărbătoresc și afirmă darul autocefaliei. Prin harul lui Dumnezeu, acest mare dar a fost rezultatul unui lung proces de reconciliere între Mitropolie și Patriarhia Moscovei, ale căror relații o apucaseră, în mod tragic, pe un drum greșit, un dar care stă încă la baza vieții noastre eclesiastice și slujește ca bază a înțelegerii de sine.

În același timp, multe s-au întâmplat în viața Bisericii Ortodoxe în America. Un eveniment deosebit de important a avut loc anul acesta între 25 și 27 mai, odată cu Prima Adunare a Episcopilor pentru regiunea Americii Centrale și de Nord. Toți ierarhii Bisericii Ortodoxe în America au participat la această întâlnire istorică a Episcopilor canonici ortodocși din această zonă. Sfântul nostru Sinod este recunoscător Sanctității Sale, Patriarhului Ecumenic Bartolomeu, care a convocat în mod înțelept a Patra Coferință Pre-Conciliară Pan-Ortodoxă în Chambesy, Elveția în iunie 2009. Această Conferință Pre-Conciliară a rezultat în stabilirea, cu binecuvântarea tuturor Patriarhilor Ortodocși, a unei Adunări a Episcopilor din zona noastră, care are ca scop "vindecarea rapidă a oricărei anomalii canonice" (Mesajul Patriarhilor 3.12) și de a găsi o soluție pentru unitatea Ortodoxă administrativă pe acest continent.

Acest eveniment, ca și recentul dialog cu Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei, ne-au dat posibilitatea de a ne integra mai deplin în procesul Pan-Ortodox în America de Nord. De aceea, am reflectat cum înțelegem noi viața și munca noastră și cum acestea pot deveni mijloace pentru o mai mare și mai profundă legătură cu celelalte Biserici Ortodoxe pentru a ne mișca către o unitate autentică prin progresul activității Adunărilor Episcopilor.

Reflectând la ultimii patruzeci de ani, noi afirmăm următoarele principii:

1. Noi ne subînțelegem ca fiind o Biserică indigenă, locală, multi-etnică, misionară, care lucrează să propovăduiască Creștinismul Ortodox la toți locuitorii acestui continent.

2. Noi afirmăm că realitatea noastră istorică provine de la Biserica Ortodoxă Rusă, și că noi am primit cu umilință și menținem cu credință moștenirea Misiunii Rusești din 1794, a Episcopiei de Sitka din 1843, a Episcopiei de San Francisco din 1870 și a mutării ei la New York din 1907, și a Autocefaliei din 1970.

3. Așa cum este specificat în Tomosul de Autocefalie, noi suntem o Biserică Autocefală la fel ca și celelalte Biserici Autocefale: ne alegem proprii noștri episcopi și Primat, fără confirmarea vreunui alt Sinod, menținem legături inter-bisericești cu toate celelalte Biserici și consacrăm Sfântul Mir.

4. După cum s-a exprimat în Tomos, noi credem că autocefalia dăruită nouă va fi deplin realizată atunci când promisiunea unității Ortodoxe în America de Nord va fi împlinită, și OCA împreună cu toți credincioșii ortodocși din America de Nord vor deveni O Singură Biserică Autocefală a Americii, recunoscută ca atare de către toate celelalte Biserici Ortodoxe.

5. Ne luăm angajamentul de a lucra în cadrul Adunării Episcopale pentru realizarea scopului unității.

Ne exprimăm recunoștința către toți Patriarhii pentru purtarea lor de grijă și cerem tuturor clericilor, cinului monahal și credincioșilor Bisericii Ortodoxe în America (OCA) să fie cu o inimă și cu un cuget în a oferi mulțumire lui Dumnezeu pentru darul Bisericii, a Cărei misiune în această lume este de a propovădui Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos la toți oamenii din America de Nord. Cerem clericilor și credincioșilor să se roage ca să fim vrednici de moștenirea sfinților care au strălucit în America de Nord pentru a înălța Trupul lui Hristos, împlinind cuvintele Scripturii: "Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos. Din El, tot trupul bine alcătuit și bine încheiat, prin toate legăturile care îi dau tărie, își săvârșește creșterea, potrivit lucrării măsurate fiecăruia din mădulare, și se zidește întru dragoste." (Efeseni 4:15-16)

Rugând pe Dumnezeu să binecuvinteze pe toată turma,
SFÂNTUL SINOD al BISERICII ORTODOXE ÎN AMERICA

Prea Fericitul JONAH

Arhiepiscop de Washington

Mitropolit al întregii Americi și Canadei

Locțiitor al Episcopului de Midwest

Locțiitor al Episcopului de Sud

Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop NATHANIEL

Arhiepiscop al Detroitului și al Episcopiei Române

Prea Sfințitul Episcop NIKON

Episcop de Boston și al Episcopiei de New England și al Arhiepiscopiei Albaneze

Prea Sfințitul Episcop TIKHON

Episcop de Philadelphia și al Episcopiei Pennsylvaniei de Est

Prea Sfințitul Episcop BENJAMIN

Episcop de San Francisco și al Episcopiei de Vest

Locțiitor al Episcopului de Alaska

Prea Sfințitul Episcop ALEJO

Episcop de Mexico City și al Exarhatului de Mexico

Prea Sfințitul Episcop MELCHISEDEK

Episcop de Pittsburg și al Episcopiei Pennsylvaniei de Vest

Locțiitor al Episcopului Episcopiei Bulgare

Prea Sfințitul Episcop MICHAEL

Episcop de New York și al Episcopiei de New York și New Jersey

Prea Sfințitul Episcop IRENEE

Episcop de Quebec City și Administrator al Arhiepiscopiei Canadei

Prea Cuviosul Arhimandrit MATTHIAS (Moriak)

Episcop-ales de Chicago și al Episcopiei de Midwest

Postul Crăciunului, 2010

SCRISOARE PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI DUMNEZEULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS 2010

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini
ai Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite,

Iubiți credincioși,

Hristos se naște! Măriți-L!

Ridicați privirile către înalțuri și văzând cerurile deschise lăsați pe Regele universului să se coboare pe pământ!

Să rostim cu gurile noastre un imn de bucurie și fericire, mulțumind lui Dumnezeu și laudându-L pentru dragostea Sa pentru noi, prin care a făcut primul pas al împăcării noastre cu El!

Să alergăm în pripă, mână de mână, să-L întâmpinăm pe El, Izvorul păcii, Răscumpărătorul sufletelor noastre!

Mai este ceva care încă nu se bucură de bogăția speranțelor de mâine și de totdeauna?

Mai este ceva care nu-și simte lacrima-i ștergându-se din ochii întunecați de plâns?

Mai este ceva ai cărui pași nu sunt mai ușori știind că Fiul lui Dumnezeu călătorește alături de el purtându-i povara și conducându-l spre rai?

Dacă încă mai este o asemenea persoană, să împărtășim și acesteia adevărul: părinții - copiii; copiii - prietenilor; creștinii - străinilor. Să ridicăm mâinile și să ne deschidem inimile celor pentru care Hristos a venit deasemenea.

Fie ca toți aceia dintre noi care ne conplacem în abundență materială să fim cumpătați, aducându-ne aminte că însuși copilul Iisus s-a născut într-un loc modest și că milioane de frați și surori ale noastre sunt lipsiți de tot ceea ce noi avem și luăm ca și când ni s-ar cuveni!

Fie ca toți dintre noi care ne împodobim casele cu ornamente festive să fim siguri că ne-am înfrumusețat și sufletele cu rugăciune, milostenie și cu imnul sfânt al dreptății!

Fie ca noi care înălțăm un brad verde al speranței în mijlocul celor dragi și-L împodobim cu lumini artificiale să readucem în căminele noastre și imaginea lemnului sfânt al Crucii și să ne încălzim la lumina de viață dătătoare a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos!

Fie ca noi cei care pregătim și ne saturăm de bunătățile cele pământești, să nu neglijăm nici foamea sufletului pentru prețiosul Trup și Sânge al Domnului, oferit nouă din mâna sa cea sfântă! Să ne aducem aminte că de fapt Sfânta Cuminecătură este singura hrană de folos pentru viața veșnică!

Fie ca noi cei care ne îmbrăcăm în spiritul sărbătoresc să nu uităm să mulțumim lui Dumnezeu și pentru imaculatul veșmânt al mântuirii primit de noi la Sfântul Botez prin care noi ne putem învrednici a fi părtași la ospățul ceresc!

Ridicați inimile voastre precum Fecioara Maria a tresăltat de bucurie dând mulțumire Tatălui cel Sfânt pentru darul Fiului!

Înalțați cugetul vostru în contemplare, la gândul nesfârșitei mile a lui Dumnezeu, apropiindu-vă cu fapta de pilda purtării de grijă și cumpătării lui Iosif!

Alăturați glasul vostru de al acelor care nu pot cânta prea tare datorită persecuției, iar împreună cu puterile nevăzute strigați: "Mărire lui Dumnezeu! Toată slava să fie a Lui! Lăudați-L pe Dumnezeu! Lăudați-L cu toții! Cinstiți-L pe Dumnezeu! Cinstiți-L cu toții! Cinstiți-L întotdeauna!" Să-i slujim Lui, Celui care a venit din înaltul cerului pe pământ să ne ridice și pe noi din această lume către aceea care va să vină!

Pace tuturor acelor care-L caută pe Domnul!

+Nathaniel

+NATHANIEL

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Detroitului și al
Episcopiei Ortodoxe Române din America

CUVÂNT DE SUFLET

Noiembrie - Decembrie 2010.

Credința Care Mântuiește.

Iubiți Frați Preoți și Iubiți credincioși.

Suntem în apropiere de Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de aceea cuvântul meu despre credința care mântuiește va fi un răspuns la întrebarea:

Care credință mântuiește?

Îl încep cu câteva referiri la sărbătorea pe care o așteptăm și pentru care ne pregătim. În timpul postului de pregătire pentru Sfintele Sărbători, în Biserică, la alte Sărbători și la alte zile mai însemnate, s-au spus cuvintele; *“Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă- Cântați Domnului tot pământul și cu veselie lăudați-l popoarelor, că s-a preamărit.”*

Sunt cuvinte de mărturisire și cuvinte de îndemn. Cuvinte de mărturisire: Hristos din cer, Hristos pe pământ. Cuvinte de îndemn: Măriți-L, întâmpinați-L, înălțați-vă! Cântați Domnului tot pământul și cu veselie lăudați-L popoarelor că s-a preamărit! Sunt îndemnuri și mărturisiri care se leagă unele de altele, și care de fapt, se întemeiază pe credință. Cuvintele acestea aduc în sufletul nostru o informare și creează niște atitudini pentru cei credincioși. Un alt text liturgic la care vreau să mă refer este un text pe care mulți n-au cum să-l audă, pentru că cei mai mulți nu iau parte la slujba Ceasurilor împăratești din Ajunul Crăciunului. E o slujbă la care participă mai puțini credincioși, mai ales în mănăstiri, la parohii nu se face slujba ceasurilor. La această slujbă, deasemenea se fac mărturisiri. Voi aminti un text liturgic de la Ceasul al nouălea, care zice așa: *“Astăzi se naște din Fecioară Cel Ce are în mână toată făptura; cu scutece Se înfașă ca un prunc Dumnezeu Cel Ce este din fire nepipăit. În iesle Se culcă Cel Ce a întărit cerurile de demult într-un început. Din piept cu lapte Se hrănește Cel Ce a ploat în pustie mană poporului. Pe magi cheamă Mirele Bisericii. Darurile acestora le primește Fiul Fecioarei. Închinămu-ne nașterii Tale Hristoase. Arată-ne nouă și dumnezeiască arătare a Dumnezeirii Tale”*

Cuvintele acestea sunt cuvinte în care se fac mărturisiri de credință și care vor să creeze stări de credință în cei care le aud, o angajare în fața mărețiilor lui Dumnezeu, Care s-a făcut om, mărețiilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Începem cu afirmația că *“Astăzi Se naște din Fecioară Cel Ce are în mână toată făptura.”*

Urmează apoi o atitudine a celui care mărturisește aceste adevăruri și zice; *“închinămu-ne Nașterii Tale Hristoase”, “Arată-ne nouă și dumnezeiască arătare a Dumnezeirii Tale”*.

Afirmațiile acestea, mărturisirile acestea sunt făcute

de credincioși în vederea înmulțirii credinței în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Oamenii au văzut, când S-a născut Mântuitorul lumii, un prunc. S-au apropiat de el întâi cei care au fost primii martori ai Mântuitorului, deci Preasfânta Fecioară Maria, care L-a născut, și dreptul Iosif, apoi păstorii din Betleem, după aceia magi, toți știind anumite lucruri despre Domnul Hristos. Cât au știut atât au crezut, atât au mărturisit. Atitudinile lor au fost pe baza credinței lor, însă numai cu timpul s-a ajuns la încredințarea că Cel Care Se naște ține în mână toată făptura, deci nu e om de rând. Ei au văzut om, dar Omul acela pe Care L-au văzut era un unit cu Dumnezeu, era cum se spune într-o altă alcătuire de la slujbele noastre, Dumnezeu, nu simplu om nu gol; deci nu numai om și nu numai Dumnezeu, Dumnezeu și om, Dumnezeu întrupat în om, Dumnezeu unit cu omul. Cel ce are în mână toată făptura primește să fie pipăit și înfășurat în scutece, El Care, din fire, ca Dumnezeu, este nepipăit. În iesle Se culcă nu un copilăș, ci *“Cel Ce a întărit cerul de demult într-un început”*. Din piept cu lapte se hrănește ca un prunc Cel ce a ploat odinioară mană în pustie poporului, a dat hrană poporului; acesta este Mirele Bisericii Care i-a chemat pe magi prin stea și care a primit darurile magilor, El fiind Fiul Fecioarei Maria.

Toate aceste sunt lucruri mai presus de înțelegere, mai presus de fire, lucruri care se prezintă credinței noastre. Noi în lucrurile acestea credem și, dacă credem, ne închinăm ca și magii odinioară Celui Ce S-a născut și cerem să ni se arate și ceea ce nu cunoaștem prin simțuri, să ne descopere Dumnezeirea Sa și aceasta s-o facă însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

În tradiția Bisericii se spune că Domnul Iisus Hristos S-a născut într-o peșteră, într-un staul natural, unde era o iesle în care S-a și culcat. Și acest lucru Biserica îl mărturisește arătând niște lucruri mai presus de înțelegerea firii omenești. Și anume, zice, tot la Nașterea Mântuitorului, și s-a spus și de-a lungul pregătirii pentru Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului; *“Taină străină văd și preamărită, cer fiind peștera, staul de heruvimi Fecioara, ieslea sălășluire într-o care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care Lăudându-L îl mărim.”* E o mărturisire, o mărturisire tainică, mai presus de simțuri și mai presus de obișnuit.

Și acum urmează ceva foarte important în legătură cu ceea ce s-a spus, și anume: Taina nu suferă ispitire, deci avem în față o taină, un lucru mai presus de minte și de cuvânt, un lucru care se primește prin credință și zicem, vorbind în continuare cu Maica Domnului, că

Cont. la pag. 19

IN MEMORIAM

Preoteasa Zoe Vasiliu (1937-2010)

Biserica ortodoxă română Sfântul Nicolae Montreal și Familia Pr. Cezar Vasiliu anunță cu profundă durere, încetarea din viață, la 21 octombrie 2010, la Montreal, după o lungă și grea suferință, a Dnei. Preotese ZOE VASILIU.

S-a născut la 3 octombrie 1937, la Mehadia –România, din părinții Petru Torneanu,

avocat arădean și Maria-Silvia Pop din Bucium-Sașa, înrudită cu generalul Nicolae Cena, cu Dr. Iuliu Hașeganu din Cluj și Prof. Dr. Grigorio Pascu din Iași.

A urmat cursurile secundare la Cluj și pe cele universitare la Cluj și București, absolvind Facultatea de Drept din București, în 1961.

A ocupat diferite funcții economice și juridice la câteva ministere bucureștene și la Casa de Pensii a Patriarhiei Române.

S-a căsătorit în 1972 cu teologul Dr. Cezar Vasiliu, astăzi profesor la Facultatea de Teologie a Universității din Sherbrooke, Canada, și au o fiică, Andreea, absolventă a Universității McGill din Montreal.

În 1984, a obținut azilul politic în Franța, împreună cu familia.

În 1985, a emigrat în Canada, stabilindu-se inițial la Vancouver și activând în cadrul bisericii ortodoxe române Sfânta Treime din localitate, ca președintă a Reuniunii Doamnelor – ARFORA.

În vara anului 1989 vine cu familia la Montreal, unde soțul este numit preot paroh al bisericii ortodoxe române Sf. Nicolae sub omoforul arhieresc al IPS Arhiepiscop Nathaniel de la Vatra Românească.

Dotată de Dumnezeu cu o voce deosebită și cu înclinații spre artă, se implică total în viața noii biserici, organizând corul și participând la numeroase activități cultural-artistice inițiate de Consiliul Parohial, scriind scenarii, recitând sau cântând melodii clasice și române.

Între 1990-1996, colaborează activ la două prestigioase reviste din Exil: Lumea Liberă din New York și Luceafărul Românesc din Montreal, cu articole politice sau cronice la evenimente culturale. Din 1994 este membră a Colectivului de redacție al revistei Calea de Lumină, ce apare la Montreal, editată de Consiliul Parohial al bisericii ortodoxe române Sf. Nicolae.

În 2000 publică, în Editura Antim Ivireanul din Râmnicu Vâlcea, volumul intitulat “Din Canada cu durere”, eseuri politice.

Din același an este membră fondatoare a Asociației Scriitorilor Români din Canada.

A fost pasionată de literatură și artă, de flori și animale, de politică și de adevărata istorie a Neamului Românesc.

Soție perfectă, mamă desăvârșită și preoteasă ideală, Dna. Preoteasă Zoe Vasiliu a fost o persoană de mare credință, bunătate și amabilitate, inteligență și generozitate, care și-a închinat întreaga viață familiei și comunității române din Montreal.

Lasă nemângâiați pentru tot restul vieții pe soț, Pr. Cezar, pe fiică, Andreea, rude, prieteni și cunoscuți din România, Canada și SUA.

Slujba înmormântării a fost săvârșită luni 25 octombrie 2010, ora 12, în biserica Sf. Nicolae din Montreal, de PS Episcop IRINEU, vicarul Episcopiei Ortodoxe Române din America, însoțit de un sobor de preoți și diaconi.

Înmormântarea a avut loc la cimitirul Notre Dame des Neiges.

Bunul Dumnezeu s-o odihnească cu dreptii Săi!

**Consiliul Parohial
Corul Bisericii Sfântul Nicolae**

**Comitetul Doamnelor ARCOLA
Comitetul de redacție al revistei
Calea de Lumină**

Cuvânt de Suflet

Cont. de la pag. 18

taina nu suferă ispitire, deci nu pote fi cercetată, sau, dacă este cercetată, nu poate fi elucidată, taina nu suferă cercetare, taina nu suferă ispitire, numai cu credință, toți o slăvim. Ce facem în fața tainei? Ne plecăm cu mintea, slăvim taina, taina aceasta neînțeleasă de noi, taina aceasta a credinței, deoarece credința noastră după Sf. Isac Sirul și după cuvântul Sf. Petru Damaschinul (din Filocalie), credința noastră este “*ușă a tainelor*”. Tainele sunt neînțelese de cel care n-are credință. Deci taina nu suferă ispitire, numai cu credință toți o slăvim Primim taina și slăvim taina strigând cu tine- vorbim cu Maica Domnului- “*negrăite Doamne Mărire ție*”. Am adus înaintea înțelegerii noastre aceste ziceri de la sfintele slujbe ale Bisericii noastre în legătură cu Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am adus în fața conștiinței noastre aceste adevăruri de credință, în care noi credem și am vrut cu aceasta să scot în evidență două lucruri importante și anume că: pentru a înțelege adevărurile lui Dumnezeu, descoperite de Dumnezeu, avem trebuință de credința în învățătura Bisericii și totodată trebuie să participăm la cele ale credinței; credem și, în urma credinței noastre, avem atitudine pe baza credinței pe care o avem în suflet, deci credința trebuie să fie lucrătoare și-am putea spune de pe acum că credința mântuitoare este o credință lucrătoare, o credință care ne angajează. Cată vreme credința nu ne angajează, nu este mântuitoare.

Cont. la pag. 22

PĂRINTELE ARSENIE BOCA

“SFÂNTUL ARDEALULUI”

100 de ani de la nașterea sa.
“O viață închinată schimbării vieții noastre”

Anul acesta 2010, pe 29 septembrie s-au împlinit 100 de ani de la nașterea Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca, un sfânt al vremurilor noastre, născut în 1910 la Vața de Sus, județul Hunedoara într-o familie de oameni săraci. Școala primară și liceul îl face în orașelul Brad din același județ. Absolvent al facultății de Bele Arte, și a Facultății de Teologie Andrei Șaguna din Sibiu, având și cunoștințe profunde de medicină. Călugărit de Mitropolitul de vrednică pomenire Nicolae Bălan, la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, din țara Făgărașului, devenind astfel primul Stareț în anul 1939 după redeschiderea Mănăstirii distrusă de Habsburgi.

În 1949, pleacă de la Mănăstirea Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus la Mănăstirea Prislop din Jud. Hunedoara, unde rectorește această Mănăstire, în scurt timp este arestat, anchetat și trece prin mai multe închisori, umilit, marginalizat, dar prin toate aceste încercări trece cu mare demnitate, așa cum a trăit întreaga viață.

Încă de la începutul acestui material îmi cer iertare părintelui pentru îndrăzneala de a scrie câteva gânduri legate de viața și rolul pozitiv pe care Părintele Arsenie l-a avut în viața multora dintre noi și a mea personală. Am avut bucuria și binecuvântarea să-l cunosc pe Părintele Arsenie în primul an când am intrat ca frate

de mănăstire la Sâmbăta de Sus, unde părintele a început activitatea sa ca lider și îndrumător de suflete. Era în toamna anului 1980 în postul Crăciunului când părintele a trecut în taină pe la Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus, era în haine civile cu barba scurtă căruntă, deosebit de curat și cu acea privire de Crist care te pătrunde până în adâncul sufletului. Era însoțit de Maica Zamfira și ea tot civil îmbrăcată împreună cu alte două persoane, deoarece erau urmăriti tot timpul de forțele de securitate în perioada de tristă amintire care stăpânea atunci România. Această primă întâlnire cu Părintele Arsenie mi-a marcat viața pentru totdeauna și m-a întărit să merg pe drumul călugăriei și a slujirii lui Dumnezeu cu toată ființa și viața mea.

Eram de rând la brutăria mănăstirii și venise la mine bunul și blândul nostru duhovnic Părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții, și deodată o femeie care lucra la bucătăria mănăstirii vine la noi puțin speriată și zice: “*veniți repede, este aici Părintele Arsenie*”; sincer, pentru început mi-a fost frică, deoarece auzisem de Părintele că este clarvăzător și cine știe ce-mi va spune, aveam așa... o reținere. Părintele Serafim a plecat spre Sfinția Sa, l-a îmbrățișat și stăteau de vorbă în curtea mănăstirii. Părintele Calinic Morar m-a încurajat și m-a tras de mână să mergem să luăm binecuvântare de la Părintele Arsenie și atunci Părintele Serafim mă prezintă: “*uite, am aici un ucenic al meu*”. Părintele mi-a dat mâna, m-a privit pătrunzător și mi-a zis: “*îi bun de mută munții, dar să vedem cum își mută muntele că încă n-a gustat din el*”, apoi a continuat zicând: “*mai vorbim noi, să mă mai cauți*”. A fost ultima vizită a Părintelui Arsenie la Sâmbăta, de atunci nu am auzit să mai treacă vreodată până a trecut la cele veșnice.

A trecut un timp și Părintele Stareț Veniamin vroia să mă călugărească. Eu eram așa de tânăr și nu eram întru totul decis ce este mai bine pentru mine, pentru viața mea, pentru viitorul meu, și mulți m-au sfătuit să merg la Părintele Arsenie la Drăgănescu unde picta o biserică și să-i cer sfatul. Iau trenul spre București ajung dimineața pe la ora 7, încă nu era ziuă și intru în biserică din Drăgănescu și văd în altar lumină și cineva lucra, era Părintele Arsenie, mă cuprinsese frica, ce să fac, ce să-i spun. La un moment dat mă aude și zice cu voce autoritară: “*ce vrei mă? ce cauți aici?*”. Părinte am venit să va cer un sfat, zic eu; uitați, Părintele Stareț vrea să mă călugărească, ce să fac oare, e bine să fac acest pas așa devreme? Părintele uitându-se spre mine a zis: “*fă-te mă, dar un singur lucru îți spun: să faci școală și să pazești voturile*

monahale, sărăcia, ascultarea și fecioria; dacă le îndeplinești ajungi la desăvârșire". Atunci eu am adăugat: "*Dar... Știți părinte, aș vrea să fiu și diacon*". Atunci mi-a profețit Părintele un lucru pe care nu l-am înțeles, decât numai după ce am ajuns în America: "*mă, o să ajungi mai mult decât diacon și vei sluji Biserica și Neamul peste o apă mare, dar să ai îngăduință față de neputința omenească*". Aceste cuvinte ale Părintelui s-au împlinit după 20 de ani de ședere și slujire la Sâmbăta. A văzut viitorul meu, a văzut soarta mea, un om luminat de Dumnezeu cum nu am mai întâlnit niciodată în lumea aceasta și nici nu cred să mai întâlnesc. Toate aceste lucruri despre care Părintele Arsenie mi-a vorbit, s-au întâmplat aici, în America, unde slujesc Biserica și Neamul nostru Românesc risipit pe acest continent.

Sigur, au fost și alte discuții care mă privesc pe mine personal, și pe care am avut șansa să le discut cu Părintele timp de câteva ceasuri cât am stat doar eu cu Părintele în Biserică. La plecare m-a întrebat: "*ce mi-ai adus de la Sâmbăta*". Adusesem niște nuci și miere de albine pe care mi-a zis să le duc la casa parohială de peste drum și să le dau Doamnei Preotese Bunescu.

Am plecat, am tot bătut la poartă, dar cum nu a răspuns nimeni, am intrat în curte, Părintele Bunescu avea doi câini foarte răi care dormeau în pragul casei parohiale, am ajuns în dreptul lor, am pășit peste ei și am intrat în casă. Doamna Preoteasă când m-a văzut, să cadă jos: "*cum ai intrat și nu te-au sfâșiat câinii*", mă întreabă ea. Eu zic: "*Părintele Arsenie m-a trimis*". După câteva discuții mă întorc la biserică din nou, trec peste câini, și când închid ușa la poartă, atunci au început să latre și să mă atace. Vin în biserică speriat, iar Părintele care știa toate cele ascunse ale mele, îmi zice: "*te-au speriat câinii mă*"? Am zis: "*nu știu Părinte ce se întâmplă că nu mi-au făcut nimic, doar când am ieșit au început să latre și să mă atace, dar era prea târziu că deja ieșisem din curte*". Atunci Părintele mi-a zis: "*mă, ai văzut ce înseamnă ascultarea?, ți-am dat o lecție de ascultare*". Deci Părintele avea așa o putere încât putea să stăpânească și firea animalelor.

Am avut bucuria să-l mai întâlnesc încă o dată pe Părintele la Biserica din Drăgănescu împreună cu Părintele Timotei și Părintele Calinic, și ultima dată cred prin 1984 în casa fratelui Maicii Zamfira din București pe strada Aviator Iliescu, iar după această perioadă Părintele a avut mari probleme de sănătate și a stat retras la Sinaia, la metocul Maicilor de la Prislop unde și-a dat și sufletul în mâinile lui Dumnezeu. În acea perioadă, în Noimbrie 1989, mă aflu la Mănăstirea Ghighiu unde am participat la înmormântarea Părintelui Gherman, un alt ales a lui Dumnezeu, înmormântare care a avut loc sâmbătă, și parcă ceva mă îndemna să ajug acasă mai devreme. Am plecat cu o mașină de ocazie până la Brașov și de acolo cu alta până la Făgăraș și într-un târziu ajung la mănăstire, acolo toți supărați, și aflu că Părintele Arsenie ne-a părăsit și a trecut la cele veșnice. Părintele Stareț

Veniamin plecase deja la Prislop unde a doua zi, luni, avea loc înmormântarea Părintelui Arsenie. Într-un târziu de noapte am găsit și noi un binevoitor care ne-a ajutat cu mașina să ajungem la Mănăstirea Prislop unde am stat toată noaptea și l-am vegheat pentru ultima dată pe Părintele Arsenie. A doua zi, cu nevrednicie, în drum spre cimitir mi s-a încredințat să duc crucea Părintelui, care și astăzi îi străjuiește mormântul, iar Maica Filoteia care trăiește și astăzi îmi spune: "*Părinte Irineu o să ai crucea Părintelui Arsenie, Dumnezeu să te întărească*".

În momentul când am plecat de la Sâmbăta, m-am gândit la ce mi-a spus Maica Filoteia, că am să trec și eu prin încecări și cruci, așa cum a trecut Părintele Arsenie care de fapt a și spus când era încă în viață că: "*nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta*". Peste toate acestea s-au așternut doar amintiri, noi toți care ne-am împărțiat unde ne-a chemat soarta, ne întorcem cu recunoștință și dragoste față de cel ce a fost o mare personalitate a monahismului românesc și în același timp contemporan cu noi. Ne-am bucurat de binecuvântările sfinției sale, de sfaturile și de tot ce Dumnezeu l-a înzestrat ca ales al Său, să dăruiască lumină și dragoste celor din jurul său. Nu mă îndoiesc de faptul că Biserica Ortodoxă Română va împlini la vreme toate cele convenite pentru ca Părintele Arsenie să fie trecut în rândul sfinților.

Mă voi opri doar la un singur lucru pe care Părintele l-a spus de multe ori celor care-l căutau, ceea ce de altfel mi-a spus și mie: "*Mă, toată viața m-am străduit să-l schimb pe om și nu am putut*". Părintele Arsenie a zis o vorbă cât lumea de mare - ba mai mare decât lumea asta, și anume: "*Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos e mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu*". Nu poate iubi un sfânt pe Dumnezeu, cât ar fi sfântul de mare, cât iubește Dumnezeu pe cel mai mare păcătos; și-l așteaptă; și vrea să-l primească; și aleargă înaintea lui, după cum citim în pilda cu fiul risipitor unde se spune că tatăl când l-a văzut pe fiul că se întoarce nu l-a mai ținut locul; a alergat înaintea lui ca să-l primească, să-l îmbrățișeze, să-l sărute, să-l ajute, să-l așeze iarăși în starea din care a plecat. Pentru că din inima lui, fiul n-a plecat niciodată. El a rămas în inima tatălui așa cum rămânem noi în inima lui Dumnezeu, în inima Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în inima Maicii Domnului, oricât de depărtați am fi, oricâte rele am face. Până trăim în această viață, Dumnezeu nu ne părăsește. Noi putem să părăsim pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate să ne părăsească pe noi.

Cu o astfel de afirmație, Părintele Arsenie ne dă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, în iubirea lui Dumnezeu față de noi păcătoșii, căci se afirmă și în rugăciunile de dezlegare ale sfintei noastre Biserici, că mila lui Dumnezeu este tot așa de mare, tot așa de infinită cum este de infinită și mărirea Lui, de vreme ce se spune: "*Căci precum este mărirea Ta, așa este și mila Ta*". Cuvântul spus de Părintele Arsenie în

Cont. la pag. 22

Părintele Arsenie Boca

Cont. de la pag. 21

formularea de mai sus, ne aduce aminte și de ceea ce spune Psalmistul prin cuvintele: *“Cât e de sus cerul deasupra pământului, atât de mare e bunătatea Lui (a lui Dumnezeu) spre cei ce se tem de Dânsul. Cât de departe e răsăritul de Apus, atâta a depărtat El de noi fărădelegile noastre. Cum miluiește un tată pe copiii săi, așa miluiește Domnul pe cei ce se tem de Dânsul”* (Ps.102,10-13)

Cu aceste câteva gânduri de recunoștință și prețuire, aducem acum la împlinirea celor 100 de ani de la nașterea Părintelui Arsenie și 21 de ani de la trecerea la cele veșnice, un gând de pioasă amintire unei mari personalități monastice și spirituale a vremurilor noastre. Am toată convingerea că Părintele Arsenie veghează de acolo din ceruri asupra tuturor care cu credință și cu frică de Dumnezeu îl cheamă în rugăciune, și mijlocește pentru mântuirea noastră neîncetat.

Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții și cu dreptii, veșnică să-i fie pomenirea și amintirea binecuvântată, iar noi fiii lui duhovnicești îl vom purta veșnic în inimile și sufletele noastre.

Sfinte Preacuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

+IRINEU
Episcop Vicar.

Cuvânt de Suflet

Cont. de la pag. 19

Dacă este o credință angajantă, atunci este mântuitoare.

Ce trebuie să credem, adică în ce credem ca să ne mântuim?

Cei care studiază Noul Testament, care citesc Noul Testament, dar citesc într-un fel și cu gând de studiu, cu gând de cercetare Noul Testament, când ajung la Sf. Evanghelie de la Marcu și dacă urmăresc chestiunea aceasta a credinței pot să-și de-a seama că cele dintâi cuvinte de propovăduire ale Mântuitorului, cele dintâi cuvinte de propovăduire pe care le-a spus Domnul Hristos sunt următoarele; *“S-a plinit vremea și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu, pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”*. În EVANGHELIE!

La sfârșitul Evangheliei de la Marcu, cap.XVI, citim cuvinte spuse de Domnul Iisus Hristos după învierea Sa din morți, între care sunt și acestea: *“Propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi.”* Înțelegem din aceste lucruri ca obiectul credinței este Evanghelia, Evanghelia în înțelesul de *“veste bună”*, vestea bună a mântuirii.

Evanghelia cuprinde vestea cea bună a mântuirii, Evanghelia de la Matei, de la Marcu, de la Luca de la Ioan, dar ne putem gândi și la Evanghelia Sfântului Apostol Pavel, care și el a propovăduit o Evanghelie. De pildă noi citim în Sf. Scriptură a Noului Testa-

ment, în Epistola către Galateni: *“Chiar un înger din cer de-ar veni și va propovădui altă Evanghelie decât cea propovăduită de mine, să fie anathema”*. Adică să nu primiți o altă Evanghelie decât Evanghelia cea propovăduită de mine, cea propovăduită de noi, Apostolii. Obiectul credinței noastre este Evanghelia, Evanghelia care ni-L prezintă pe Domnul Hristos, deci și Evanghelia înțeleasă ca o carte sau ca niște cărți, și Evanghelie ca vestea cea bună a mântuirii, în înțelesul acesta ca și Sf. Apostoli, care n-au scris o Evanghelie, au propovăduit totuși Evanghelia.

Domnul Hristos a spus: *“Cel ce va crede și se va boteza se va mântui”*, deci face legătura între credință și mântuire.

Sunt mai multe locuri în Noul Testament în care există această legătură între credință și mântuire. Femeia păcătoasă a auzit de la Domnul Hristos cuvintele: *“Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!”* Deci este o legătură între credință și mântuire. Credința ta te-a mântuit mergi în pace.

Ceva asemănător s-a întâmplat și în legătură cu un leproș vindecat, cu un om care a fost bolnav de lepră și care a făcut parte dintr-un grup de zece leproși, care toți s-au vindecat, și numai unul s-a întors să de-a mulțumire lui Dumnezeu. Și Domnul a zis către el;

“Scoală-te” (el căzuse la picioarele Mântuitorului și I-a mulțumit, s-a închinat Domnului Hristos), *“Scoală-te și du-te, credința ta te-a mântuit”*. Deci avem credința care mântuiește de păcat, eliberează de păcat, pentru ca a mântui înseamnă a elibera.

Când a zis Domnul Hristos *“Credința ta te-a mântuit, mergi în pace”* în legătură cu femeia păcătoasă, a avut în vedere mântuirea de păcate. Și mai departe, când a fost vorba de femeia cu scurgere de sânge, care s-a vindecat, și de leproșul curățit, de leproșul recunoscător, de omul recunoscător, cel care odinioară a fost leproș, se pune problema mântuirii de boală: *“Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!”* Du-te, *“Credința ta te-a mântuit!”*

Aceasta este Credința noastră, Ortodoxia noastră, credință despovărătoare, în care au murit moșii și strămoșii noștri și s-au mântuit.

Cu aceste câteva gânduri închinat Praznicului Nașterii după Trup a Fiului lui Dumnezeu, vă fac tuturor cele mai bune urări de sănătate și mântuire. Cu îndemnul de a ne păstra credința, limba, tradițiile, colindele noastre sfinte care cuprind în ele un adevărat tezaur al teologiei creștine și ne vestesc în casele și în sufletele noastre pe Mesia cel mult așteptat.

Să aveți parte de sărbători alese pline de belșug și liniște sufletească cu toți cei dragi ai D-stră.

Sărbători fericite și binecuvântate tuturor!

La Mulți Ani 2011!

+ IRINEU
Episcop Vicar.

COMUNICAT DE PRESĂ

Cel de-al 78-lea Congres al Episcopiei Ortodoxe Române din America s-a ținut în zilele de 1-2 octombrie, la Catedrala Sf. Maria din Cleveland, Ohio.

Prima parte a discuțiilor plenare a fost alocată dezbaterii rapoartelor prezentate de către administrație, departamente, comisii, ierarhi, etc.; rapoartelor financiare și adoptării bugetelor pentru anul viitor.

Apoi, s-a alocat o bună bucată de vreme discuției rapoartelor prezentate de către comisiile *Due Dilligence* - cea Legală și cea pentru Investigație Financiară - înființate la Congresul din anul 2008. În acel an, Congresul a recunoscut "*Propunerea pentru înființarea Mitropoliei Ortodoxe Române din America de Nord*" ca pe o bază acceptabilă pentru continuarea dialogului spre o posibilă unire a celor două eparhii românești existente care sunt separate vreme de câteva decenii. Propunerea a fost rodul muncii Comisiilor de Dialog, înființate cu multă vreme în urmă, după căderea comunismului, cu binecuvântarea Ierarhilor și cu aprobarea Congreselor lor respective. Această Propunere definește în termeni eclesiologici, acceptabili ambelor părți, o Mitropolie cu un statut de "autonomie maximală", în comuniune cu Biserica Ortodoxă Română, dar fără a fi sub controlul administrativ al acesteia. Cercetările de Investigație Financiară au fost astfel înțelese a fi parte integrantă din orice *hotărâre* privitoare la această viitoare unire. Înțelegând însă că aceste comisii nu au reușit încă să ofere un raport pozitiv, dar dorind să încurajeze progresul, *Congresul a cerut respectuos ca informațiile necesare să fie adunate până la sfârșitul anului, astfel încât concluziile comitetului, esențiale acestui demers, să fie completate cât mai curând posibil.*

Ample dezbateri atât ale textului *Propunerii* cât și a comisiilor de *Due Dilligence* au avut de asemenea loc în cadrul Conferinței Preoților și a Consiliului Episcopesc, care apoi a avansat recomandarea sa înaintea Congresului. De fiecare dată, Înalt Prea Sfinția Sa, Arhiepiscopul NATHANIEL, a oferit o privire de

ansamblu în termeni pastorali și practici despre demersul Ortodoxiei din întreaga lume de a corecta anomaliile canonice și de a stabili unitate și ordine administrativă în acele zone ale lumii care constituie ceea ce este numit (de unii) "diaspora." Toate acestea - a subliniat I.P.S. Sa - au un impact direct asupra Episcopiei noastre, a Bisericii Ortodoxe în America (de ex.: a statutului de autocefalie a acesteia) și a lucrării Bisericii în America de Nord.

În Octombrie, 2009, cele două comisii de dialog au prezentat o *Propunere* finală, ca o rafinare a textului din 2008, iar adnotările paralele acceptate de comun acord au fost prezentate în luna Iunie, în acest an. Notările incluse explică înțelegerea comună și determinarea pe care cele două părți le au cu privire la lucrarea pentru efectuarea unității tuturor jurisdicțiilor Ortodoxe din America de Nord, în armonie cu gândirea Bisericii universale și cu înțelegerea acceptată de către comisii a fiecărui punct din *Propunere*. Consiliul Episcopesc a recomandat Congresului *Propunerea din 2010 și adnotările acesteia ca fiind textul final, "acceptabil ca o treaptă preliminară și ca o bună bază teologică pentru stabilirea Mitropoliei Ortodoxe Române în America de Nord."* (S-a stipulat modificarea unui singur cuvânt).

Dată fiind însemnătatea *Propunerii* precum și a recomandării făcute de Consiliu, Congresul s-a reunit din nou într-o sesiune de seară. După discuții, I.P.S. Arhiepiscop Nathaniel a oferit cuvinte de înțelepciune și de suflet care au mișcat inimile multora. Înalt Prea Sfinția Sa a conchis aducându-ne aminte tuturor să acționăm cu dragoste și fără teamă, crezând, așa cum am auzit la începutul zilei, că Domnul ne va da tărie și ne va binecuvânta cu pace (Ps. 28, 11). După aceea, votându-se, recomandarea a fost covârșitor aprobată. Astfel, textul istoricei *Propunerii* a fost acceptat, iar investigațiile de *due dilligence* rămân a fi încheiate mai înainte ca o unire să devină actuală.

DIN COLINDUL MAGILOR

Pe pripor, sub stea mioară
au trecut trei magi aseară.
N'aveau sceptor, ci doar crini de
slovă toarsă din colinde,

crini precum făclia suie
flori de măr în aleluie,
întrebând răscrucea lină
de cetatea rusalină.

Nalbele la geam - ureche
își plecau spre buchea veche,
ne'ndrăznită de vioară
cum cântau trei magi aseară

de taina emanuelă -
ler sonor țesut dantelă.
Dimineața scris pe geamuri -
flori de măr - șoptiri de ramuri!

Pe pripor cu- o stea mioară
au trecut trei magi aseară...

Dumitru Ichim

CRĂCIUNUL ORFANULUI

- Înger bun, ce pot să fac?
Sunt un copilăș sărac
și de-acuma poate știți
cresc în Casa de Copii.
N-am pe nimeni.
N-am nimic.
îngere, m-asculți un pic?

- Te ascult, copilul meu,
Și-ți aduc pe Dumnezeu;
Prunc micuț și Maica Lui,
Fiul Sfânt al Domnului
n-are leagăn într-o casă,
doarme-n iesle-ntunecoasă.
Taci! Zâmbește lin prin vis.
Îngeri vin din paradis
Și ne cântă cântec:
"Pace-n cer și pe pământ!"

Uite magii cum se-nchină
Fului dintru lumină,
darul scump al omenirii
în speranța mântuirii.
Fule, cât te-am chemat
la o masă de-mpărat!
Ia din dragostea cerească
fericirea îngerească!
Bucură-te, om fricos:
Astăzi s-a născut Hristos!

Florica Bațu Ichim

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

RETURN SERVICE REQUESTED

|||||.....MIXED ADC 150

SAMPLE
ORTHODOX INSTITUTE LIBRARY
2311 HEARST AVE
BERKELEY CA 94709-1319

S#1
P#12
120

ALEGEREA DELEGAȚILOR LA CONGRESUL EPISCOPIEI 2011-2012

Delegații mireni și locțiitorii lor vor fi aleși de către membrii parohiei respective la Adunarea Generală parohială anuală, pentru o perioadă de doi ani. Ei nu mai pot fi aleși, fie ca delegați, fie ca locțiitori ai delegaților, pentru un al treilea termen de doi ani. (Consiliul Episcopesc poate face excepții la această limitare în cazuri speciale și justificate. Nu intră în competența Consiliilor parohiale, în nici o circumstanță, de a alege delegați sau locțiitori ai delegaților. Vezi Articolul IX. Secțiunea 2, (g)).

Fiecare parohie va fi reprezentată în Congresul Episcopiei prin preotul ei paroh sau administrator și prin doi delegați mireni sau doi locțiitori (supleanți) ai delegaților, aleși de către Adunarea Generală parohială pe termen de doi ani. Pentru a fi aleasă delegat sau locțiitor, o persoană trebuie să fi fost membră a parohiei cel puțin un an.

Alegerea delegaților și a locțiitorilor va fi certificată Episcopiei de către președintele și secretarul Adunării parohiale, iar documentația trebuie trimisă la Oficiul (Cancelaria) Episcopiei. Nu pot fi aleși locțiitori, dacă nu au fost aleși mai întâi delegați. Dacă o persoană care este aleasă să fie delegat sau locțiitor, nu are de gând să participe la Congres, atunci acea persoană va trebui să refuze numirea. Misiunile nu vor avea reprezentare de delegați la Congres.